

Bài Thơ Hư Cấu

Sáu giờ chiều hết nắng...lại sắp sửa đổi giờ! Bật đèn lên làm thơ, người nửa mơ nửa tỉnh!

Còn mùa Hè, chưa lạnh nhưng đã gió hiu hiu. Vài chiếc lá đăm chiêu sẽ bay về mai mốt?

Thơ...bắt đầu ngộp ngộp. Nàng Thơ bắt đầu buồn? Đó, cái ngọn cái nguồn của...trường thơ hư cấu?

Người làm thơ ở đâu, làm thơ là làm chơi...mà giả buồn làm vui, vẫn nghĩ mình có tội!

Ai làm thơ xin lỗi cõi đời đâu, bao giờ? Mình nửa tỉnh nửa mơ...làm thơ như thế đó!

*

Sáu giờ chiều, ngang ngõ, xe chạy đã bớt dần. Mình vẫn ngó xa xăm, chờ mong ai chi nhỉ?

Ánh đèn vàng chung thủy với cái màu hoàng hôn...thế mà cũng hoảng hồn "lạc hà dữ cô vạ...".

Nghĩ phận người lữ thứ cũng lẻ loi như cò...dù chung một chuyến đò, cô đơn từng mỗi khách!

Bài thơ chưa chấm hết, bỗng muốn dừng giữa chừng, nói nhỏ nhẹ với lòng: Thơ làm chơi, thôi đủ!

Hôn nàng Thơ, đi ngủ. Mới mà...ngày nửa đêm! Phải chi thơ là em, anh hôn em thắm thiết...

Trần Vấn Lệ